

Αίσωπος

Ο πατέρας του
αρχαίου μύθου

Η ζωή του Αισώπου

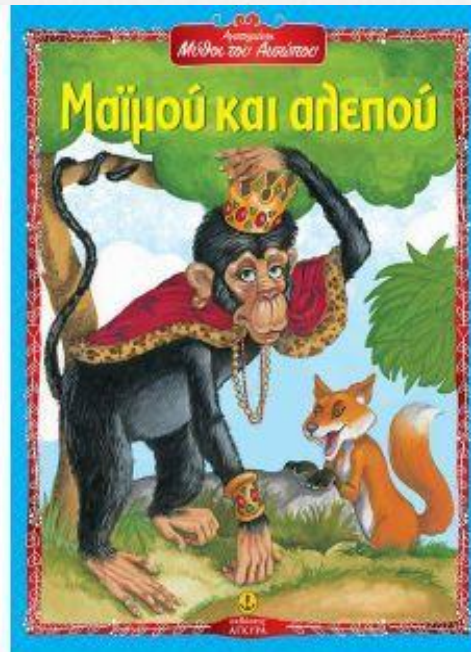
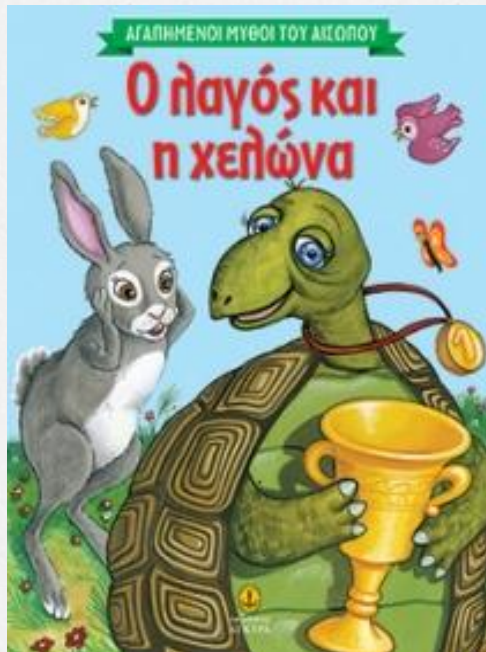
- Ο Αίσωπος γεννήθηκε από οικογένεια δούλων το 625 π.Χ. στην Φρυγία ενώ σύμφωνα μ' άλλους γεννήθηκε στη Σάμο ή τη Θράκη ή την Αίγυπτο ή και σε άλλες περιοχές της Αφρικής, όπως την Αιθιοπία. Έτσι εξηγείτε ότι στις ιστορίες του εμφανίζονται ζώα άγνωστα τότε στην Ευρώπη και την Αφρική. Ο μεγάλος αριθμός των τόπων αυτών δικαιολογείται και από τα πολλά ταξίδια που φαίνεται να έκανε ο Αίσωπος. Ο Αίσωπος είχε ταπεινή καταγωγή και ήταν πολύ άσχημος. Είχε καμπούρα, τραύλιζε, είχε μύτη πλακουτσωτή, κεφάλι τριγωνικό, στραβά πόδια αλλά ήταν πολύ έξυπνος.

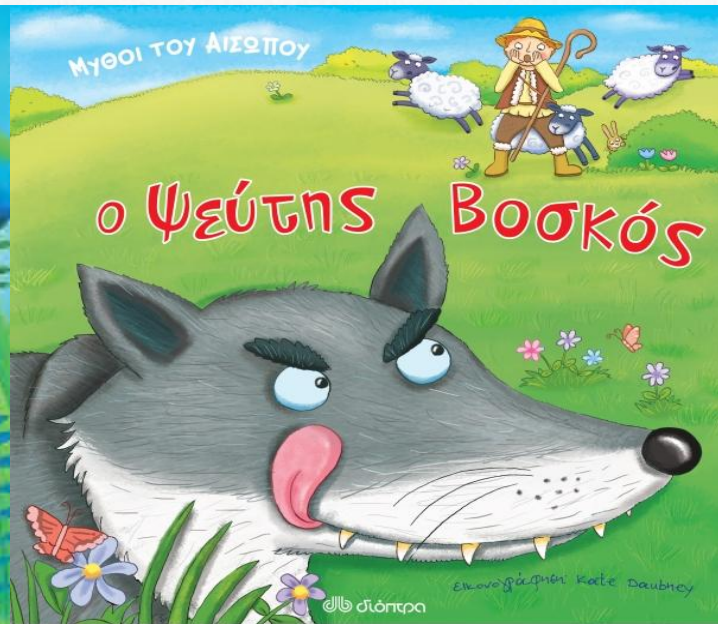
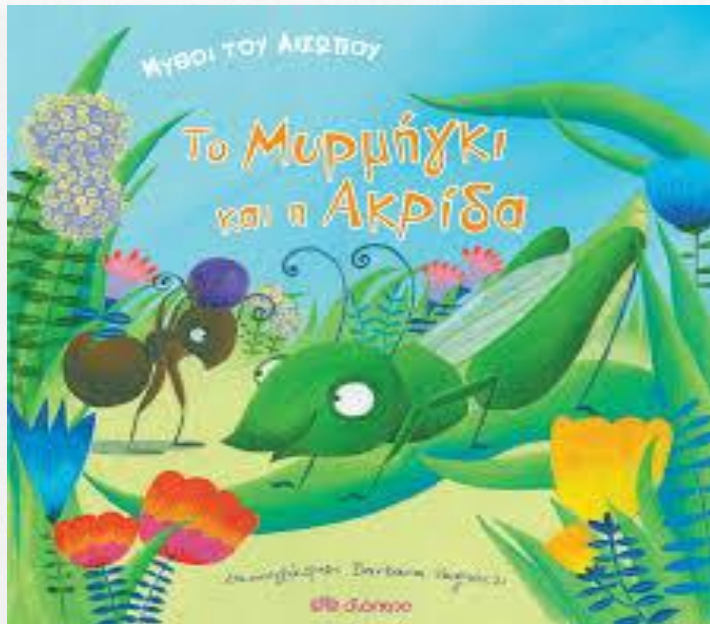


Οι μύθοι του Αισώπου

- Ο Αίσωπος θεωρείται ιδρυτής του λογοτεχνικού είδους που σήμερα ονομάζεται παραβολή ή αλληγορία. Είναι ο διασημότερος από τους αρχαίους μυθοποιούς παρόλο που δεν έγραψε κανέναν από τους μύθους αλλά τους διηγόταν προφορικά. Πρωταγωνιστές στους μύθους του Αισώπου είναι ορισμένα ζώα, όπως η αλεπού, ο λύκος, το λιοντάρι, το ελάφι κ.ά. Συνήθως στους μύθους του υπάρχουν διάλογοι μεταξύ ζώων που μιλούν κι ενεργούν σαν άνθρωποι ενώ υπάρχουν και μερικοί μύθοι με ανθρώπους ή θεούς. Οι ιστορίες του Αισώπου είναι μικρά αφηγήματα διατυπωμένα με μεγάλη συντομία. Ο χαρακτήρας τους είναι συμβολικός, αλληγορικός και διδακτικός. Οι μύθοι του μιλούν για την καθημερινή ζωή και την φύση. Ο Αίσωπος είχε την μοναδική ικανότητα να δίνει στα ζώα ανθρώπινες ιδιότητες σε τέτοιο βαθμό που να θεωρείτε ότι αυτά που διηγόταν είχαν συμβεί. Σύμφωνα με τον Ηρόδοτο ο Αίσωπος ήταν πολύ γνωστός λογοποιός. Εκτός από τους μύθους γνώριζε και διηγούνταν πολλά αστεία κι ανέκδοτα.

Κάποιοι από τους γνωστότερους του μύθους είναι





Το τέλος του Αισώπου

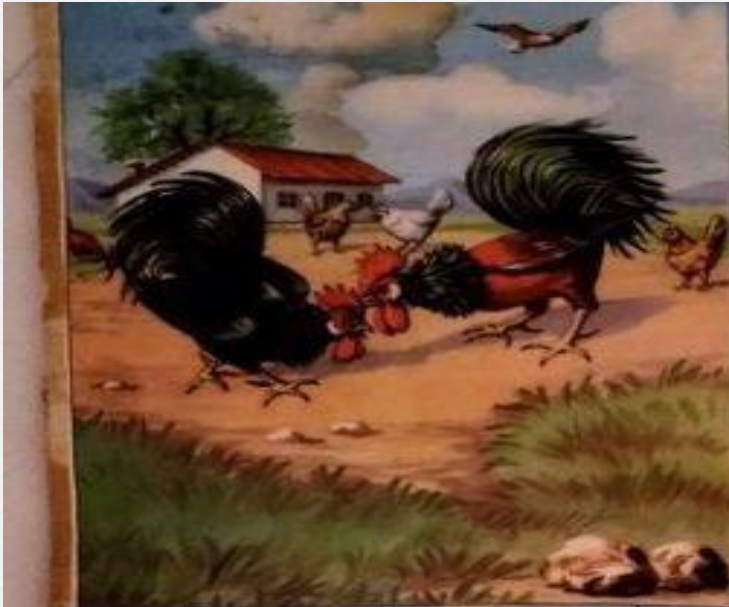
- Λέγεται ότι ο πρώην δούλος στάλθηκε στο Μαντείο των Δελφών από τον βασιλιά Κροίσο για να πάρει χρησμό, αυτός ωστόσο τα έψαλε στους ιερείς κατηγορώντας τους ότι εξαπατούσαν τον κόσμο. Έτσι καταδικάστηκε σε θάνατο και ρίχτηκε από την κορυφή του Παρνασσού, καθώς τα λεγόμενά του ενοχλούσαν πολλούς. Για τη ζωή του δεν υπάρχουν συγκεκριμένες πληροφορίες, από πολλούς μάλιστα αμφισβητείται ακόμη και η ύπαρξή του. Πάντως οι Αθηναίοι του έστησαν αργότερα ανδριάντα, για να δείξουν έτσι ότι κάθε άνθρωπος αξίας πρέπει, ανεξάρτητα από τη καταγωγή του, να τιμάται.

ΔΥΟ ΑΛΕΚΤΟΡΕΣ ΚΑΙ ΑΕΤΟΣ

- Δύο ἀλέκτορες ἀλλήλοις ἐμάχοντο. Καὶ ὁ μὲν εἷς ἠττηθεὶς τόπῳ τινὶ ἐν παραβύστῳ ἀπεκρύβη, ὁ δὲ ἕτερος, τὴν νίκην ἀράμενος, ἐφ' ὑψηλοῦ τινος ἕστηκε δωματίου τὰ μεγάλα φρουαττόμενος καὶ τῇ νίκῃ ἐγκαυχώμενος, ἕως αἰτὸς καταπτὰς τοῦτον ἐκεῖθεν ἀνήρπασεν.

ΔΥΟ ΚΟΚΟΡΕΣ ΚΑΙ Ο ΑΕΤΟΣ

- Δύο κόκορες παλεύανε. Αυτός που έχασε τραβήχτηκε σε μια γωνιά. Ο δε άλλος, ο νικητής, ανέβηκε όσο ψηλότερα μπορούσε στο κοτέτσι, και φούσκωνε και καυχιόταν για τη νίκη του, μέχρι που όρμησε ένα αετός και τον άρπαξε.



Το ηθικό δίδαγμα του μύθου

- Ο μύθος αυτός δηλώνει πως δεν χρειάζεται να υπερβάλλουμε ως προς τις επιτυχίες μας και να συμπεριφερόμαστε χωρίς να σκεφτόμαστε γιατί στο τέλος όποιος υπερηφανεύεται βγαίνει χαμένος.